

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **PhDr. J. M.**, narozen , V. V., P. P. , V., proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozvrhu práce Městského soudu v Praze na rok 2014,

**t a k t o:**

**I. Žaloba se odmítá.**

**II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

**O d ů v o d n ě n í :**

Krajskému soudu v Praze byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2014 přikázána k projednání a rozhodnutí žaloba, kterou žalobce brojí proti rozvrhu práce Městského soudu v Praze na rok 2014, a to konkrétně proti části, v níž se stanoví: „*Návrhy na povolení obnovy řízení budou přiděleny předsedovi senátu, který návrhem dotčenou věc v I. stupni rozhodoval, a to v rámci soudního oddělení, v němž byla věc původně vyřizována.*“

K žalobě se vyjádřil žalovaný, který navrhl zamítnutí žaloby. Rozvrh práce Městského soudu v Praze na rok 2014 v napadené části považuje za souladný jak s ústavním pořádkem, tak i se zákony [zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů a zákonem č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů].

Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobu je třeba odmítnout, neboť rozvrh práce soudu není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. vymezuje rozhodnutí tak, že jde o úkon správního orgánu, který zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva nebo povinnosti žalobce. Takovéto rozhodnutí pak musí dle žalobcova tvrzení zkracovat žalobce na jeho právech přímo nebo v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení. Ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. vylučuje z přezkumu ve správním soudnictví úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutím. Ve spojení s § 65 odst. 1 s. ř. s., § 2 a § 4 písm. a) s. ř. s. je účelem tohoto ustanovení nepřipustit samostatný soudní přezkum u těch úkonů správních orgánů, které, byť mohou splňovat formální definiční znaky správního rozhodnutí, ve své podstatě nezasahují do práv a povinností subjektů (shodně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 21).

V dané věci není sporu o to, že rozvrh práce vydal předseda žalovaného jakožto správní orgán [jiný typ orgánu uvedený v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a že šlo o rozhodování v oblasti

veřejné správy. Předseda městského soudu totiž rozvrh práce vydává jako orgán státní správy soudu. Podle § 30 odst. 2 zákona o soudech a soudcích předseda a místopředsedové krajského soudu vykonávají kromě rozhodovací činnosti také státní správu krajského soudu, v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Předseda krajského soudu vykonává státní správu krajského soudu rovněž tím, že zajišťuje chod krajského soudu po stránce personální a organizační [§ 126 odst. 1 písm. a) zákona o soudech a soudcích]. Podle § 41 odst. 1 zákona o soudech a soudcích rozdělení jednotlivých věcí, které mají být u soudu projednány a rozhodnuty, do soudních oddělení se řídí rozvrhem práce.

Rozvrh práce jako zákonem upravený právní institut vychází z ústavou zaručeného základního práva na zákonného soudce. Podle druhé věty čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod příslušnost soudu a soudce stanoví zákon. Žalobci tudíž svědčí právo na zákonného soudce, přičemž „[p]rvotním, nikoli však jediným smyslem práva na zákonného soudce je vyloučit svévolnou manipulaci při přidělování věcí jednotlivým soudcům, tzn. zajistit nestranné rozhodování nezávislým soudcem [...]“. Ústavní imperativ, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, na jedné straně dotváří a upevňuje soudcovskou nezávislost, na straně druhé pak představuje pro každého účastníka řízení stejně cennou záruku, že k rozhodnutí jeho věci jsou povolávány soudy a soudci podle předem daných zásad (procesních pravidel) tak, aby byla zachována zásada pevného přidělování soudní agendy a aby byl vyloučen - pro různé důvody a rozličné účely - výběr soudů a soudců "ad hoc". Ústavní princip zákonného soudce nelze obcházet, byť by důvody k tomu byly jakékoli“ [viz nález sp. zn. IV. ÚS 956/09 ze dne 22. 10. 2009 (N 225/55 SbNU 105), bod 21].

Tyto úvahy vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2012, čj. 1 As 48/2012-28, publikovaném pod č. 2767/2013 Sb. NSS, a to ve věci, kdy byl rozvrh práce napadán soudcem, který byl daným rozvrhem práce zařazen do určitého soudního oddělení. Nejvyšší správní soud v této věci uzavřel, že rozvrh práce nemůže ani teoreticky zasáhnout do právní sféry žalobce a tudíž že není rozhodnutím.

V duchu citovaných principů a závěrů Nejvyššího správního soudu má krajský soud za to, že existencí rozvrhu práce a jeho konkrétním obsahem, který podle obecných kritérií stanoví, který soudce má rozhodovat o návrhu na obnovu řízení, nemůže být ani žalobce zkrácen na svých právech, resp. nemůže jím být zasaženo do jeho právní sféry, a tudíž rozvrh práce nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

Proto soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s 68 písm. d) a § 70 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že se zabýval též otázkou, zda by rozvrh práce nebylo možné posoudit jako opatření obecné povahy. Dospěl však k závěru, že i kdyby tomu tak bylo, bylo by nutné takový návrh na zrušení opatření obecné povahy též odmítnout, a to z důvodu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou, neboť má za to, že žalobce samotným rozvrhem práce ještě zjevně není zkrácen na svých právech. Případný zásah do jeho práv by totiž byl dán až konkrétním rozhodnutím soudu, které je však přezkoumatelné v rámci opravných prostředků v tom kterém soudním řízení (zde v trestním řízení soudním, k čemuž v konkrétní věci žalobce také došlo), a to i z hlediska tvrzeného nesprávného obsazení soudu v důsledku vadného rozvrhu práce (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2012, sp. zn. IV. ÚS 2053/2012).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (a více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 25. listopadu 2014

**Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost : A. Lébllová